

Oliver och Pellekatten under stjärnorna

Farfar Gösta

Den här boken tillhör

Välkommen till den här exempelboken! Den är gjord precis som din egen blir, av fotona och valen som visas intill, och visar hur en berättelse från Saga till dig kan se ut. Bläddra, läs och föreställ dig ditt barn som hjälten i sin egen saga.

Oliver skulle sova över hos Farfar Gösta i det gamla huset vid sjön. Hans lilla väska stod vid sängen på övervåningen, och utanför fönstret glänste vattnet som en blank spegel.

”I kväll kan vi titta på stjärnor,” sa Oliver.

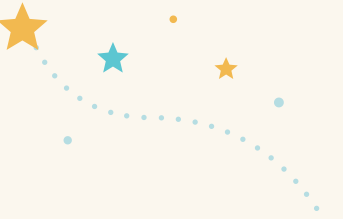
Farfar Gösta log och lade fram pyjamasen. ”Om molnen håller sig borta. Sedan berättar jag en saga.”

Pelle strök förbi Olivers ben och jamade, som om han också ville ha en plan.

”Men först middag,” sa Farfar Gösta.

Oliver följde honom nerför den knarriga trappan. Det kändes extra bra att vara på ett ställe där både golvet, sjön och Farfar Gösta verkade ha många gamla berättelser.

Till middag åt de varm soppa och bröd som Farfar Gösta hade bakat själv. Oliver berättade om en bok han läste hemma, där en pojke seglade mellan stjärnorna.

”Stjärnorna seglar inte,” sa Farfar Gösta och blinkade. ”Men de hjälper oss att hitta.”

”Hur då?” frågade Oliver.

”Det ska jag visa.”

Pelle satt på en stol och höll noga reda på en liten fiskbit på farfars tallrik. Då öppnade Farfar Gösta verandadörren för att skaka en matta. En sval kvällsvind smög in.

Pelle såg ut mot trädgården. Hans gröna ögon blev runda. Där ute fanns säkert något mycket intressant.

”Pelle, inte för långt!” ropade Oliver.

Men den lilla grå katten tassade ljudlöst över verandan. Sedan var han borta mellan krusbärsbuskarna.

Farfar Gösta lade ner mattan. ”Han brukar komma när det blir mörkt.”

De väntade en liten stund. Oliver lyssnade. Han hörde vass som susade vid sjön, en uggle långt bort och verandans gamla brädor som knäppte.

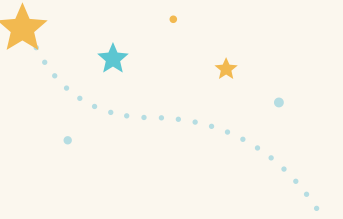
Men inget jamande. Ingen randig svans bakom buskarna.

”Tänk om Pelle inte hittar hem?” sa Oliver tyst.

Farfar Gösta såg ut över den blå skymningen. ”Då letar vi lugnt. Två par ögon ser mer än ett.”

Oliver nickade. Det kändes bra att Farfar Gösta inte verkade stressad.

Farfar Gösta tog fram sin lilla mässingslykta. När han tände den blev glaset gyllene. Sedan hämtade han sin gamla kikare, med en mörkblå rem som var lite fransig.

”Den här har sett många stjärnor,” sa han.

Oliver hängde kikaren runt halsen. ”Och nu ska den hjälpa oss att hitta Pelle.”

”Kanske,” sa farfar. ”Men först hjälper vi varandra.”

De gick ut sida vid sida. Oliver höll lyktan stadigt mellan dem. Farfar Gösta tittade mot marken och mellan buskarna.

”Pelle!” ropade Oliver, inte för högt.

Från trädgården kom bara ett litet prassel. Oliver spetsade öronen. Var det en katt? Eller bara kvällsvinden?

I trädgården lyste lyktan på rosor, stenplattor och blanka snigelspår. Oliver letade under bänken där Pelle gärna sov om dagarna.

”Inte här,” sa han.

Farfar Gösta pekade på den mjuka jorden vid en rabatt. Där syntes små tassavtryck, två och två, mot grinden.

”Pelles,” sa Oliver genast.

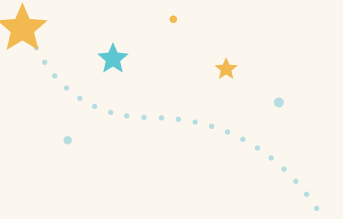
”Det tror jag också.”

Vid grinden låg en grå fjäder. Oliver tog upp den försiktigt. ”Han kanske såg en fågel.”

”Eller så följde han bara sin nyfikenhet,” sa farfar.

De gick vidare. Oliver höll grinden så att den inte gnisslade. På andra sidan låg stigen ner mot bryggan, mörk och smal mellan höga buskar.

Bryggan låg stilla över det mörka vattnet. Oliver gick försiktigt längst ut, med Farfar Gösta precis bredvid sig. Lyktan ritade ett guldstreck på plankorna.

”Ser du något?” frågade farfar.

Oliver tittade genom kikaren. Vassen blev stor och suddig. Båthuset såg nära ut, fast det låg en bit bort.

”Ingen Pelle,” sa han.

Just då plaskade det till vid stranden.

Oliver höll andan. ”Där!”

Men det var bara en fisk som hade hoppat.

Farfar Gösta skrattade mjukt. ”Sjön har också sina kvällsbestyr.”

Från ängen kom ett kort ljud: ”Mjau?”

Oliver vände sig snabbt. ”Det lät som Pelle!”

Ljudet kom från ängen. Gräset där var högt och glittrade av dagg.
Oliver tog ett steg fram, men Farfar Gösta höjde handen.

”Vänta lite. Titta upp först.”

Ovanför dem tändes fler och fler stjärnor.

Farfar Gösta pekade. ”Ser du de sju stjärnorna som liknar en skopa?”

Oliver kisade. ”Ja. Där!”

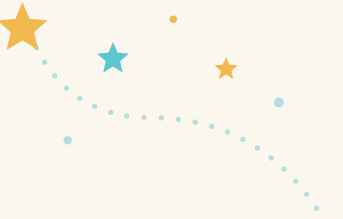
”Följ skopans kant uppåt. Då hittar du en stjärna som nästan står still. Det är Polstjärnan.”

Oliver tittade länge genom kikaren, sedan utan. En liten klar prick lyste tryggt över träden.

”Polstjärnan,” viskade han.

”Den visar norr,” sa farfar. ”Bra att känna till när man går ute på kvällen.”

De letade över ängen, men Pelle syntes inte mellan grässtråna.
Oliver ropade en gång till, och Farfar Gösta lyssnade.

Då drog ett tunt moln förbi månen. Plötsligt såg stigen hem helt
annorlunda ut.

”Vilket håll var det nu?” frågade Oliver.

Farfar Gösta väntade en stund i stället för att gissa.

Oliver tittade upp. Där var Polstjärnan, klar ovanför träden. Han
mindes farfars ord.

”Om den är där, är norr åt det hållet,” sa han och pekade. ”Huset
ligger söderut. Vi ska gå ditåt!”

Farfar Gösta log. ”Du leder.”

Oliver gick först, lugnt och säkert. Lyktan svängde varmt vid hans
sida.

När de kom runt en enbuske såg Oliver något randigt mot himlen.

”Där!” viskade han.

På taket till det röda båthuset satt Pelle. Han satt alldeles stilla, med svansen vikt runt tassarna. De gröna ögonen följde stjärnorna.

”Pellekatten,” sa Oliver lättat.

Pelle tittade ner och jamade, som om han hade hittat något mycket märkvärdigt.

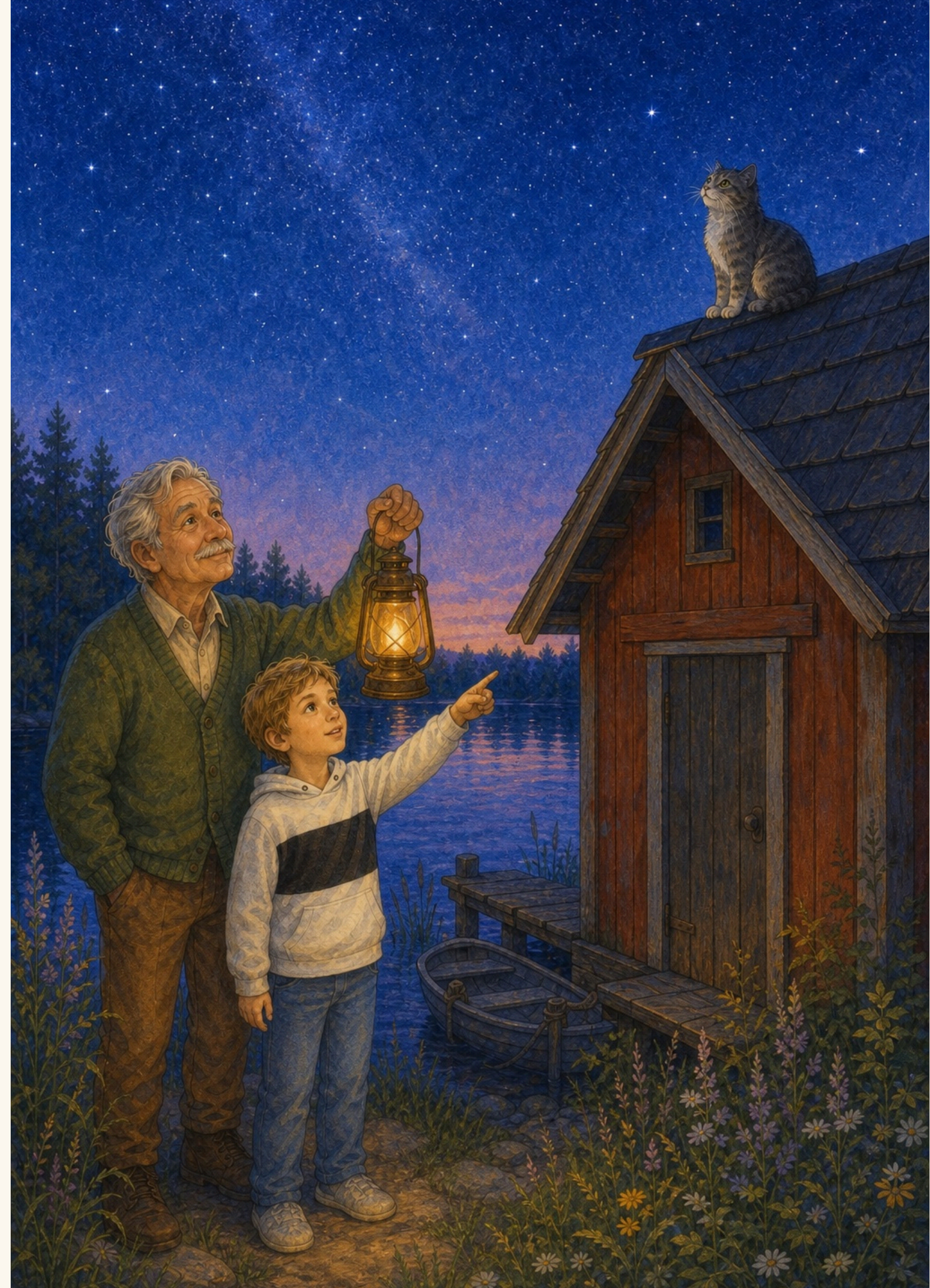
”Han verkar inte vilja klättra ner själv,” sa Farfar Gösta.

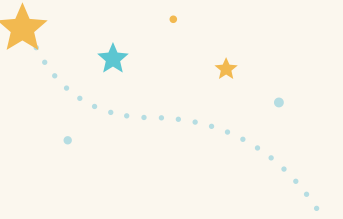
Båhusets tak var för högt för Oliver. Men vid väggen stod en gammal stege.

”Jag kan hålla lyktan,” sa Oliver.

Farfar Gösta nickade. ”Och jag klättrar försiktigt. Du pratar med honom.”

Oliver ställde sig nära stegen. ”Kom, Pelle. Vi har letat efter dig.”

Farfar Gösta satte stegen stadigt. Oliver höll lyktan högt så att farfar kunde se varje steg.

”Bra så,” sa farfar.

”Du är nästan framme,” sa Oliver.

Pelle jamade igen, men den här gången mjukare. När Farfar Gösta kom nära sträckte katten fram en vit tass. Farfar lyfte honom varsamt intill sin cardigan.

”Där är du ju,” sa han.

Oliver släppte ut luften som han inte visste att han höll inne. När farfar kom ner tog Oliver emot Pelle med båda händerna.

Pelle spann genast, högt som en liten motor.

”Tror du att han tittade på Polstjärnan?” frågade Oliver.

”Jag tror han tittade på precis allt,” sa Farfar Gösta.

På vägen hem bar Oliver Pelle. Katten var varm och tung mot hans armar, och ibland sträckte han nosen mot lyktans sken.

”Nu vet jag varför du smet ut,” sa Oliver. ”Du ville se stjärnorna från bästa platsen.”

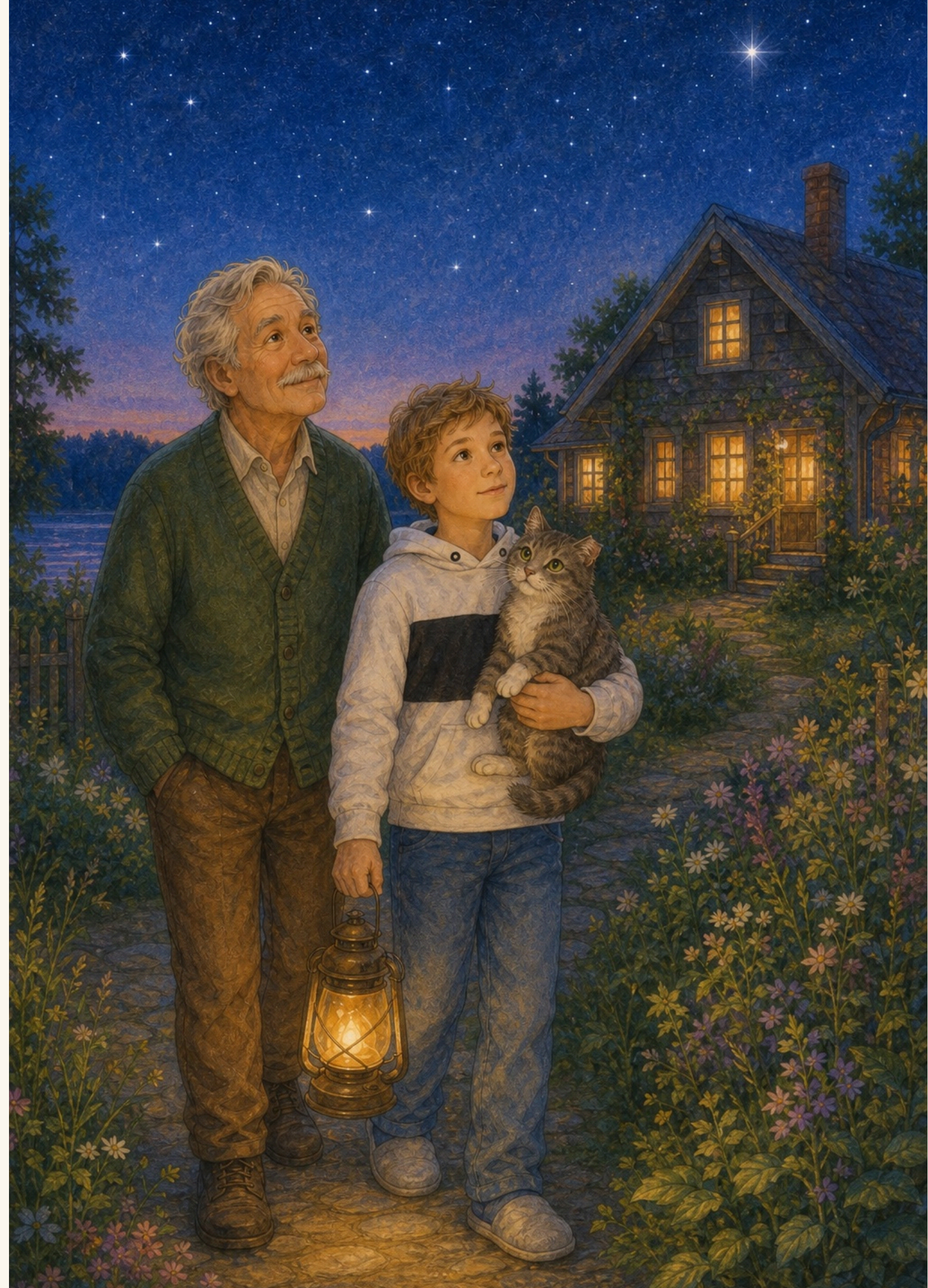
Pelle blinkade långsamt.

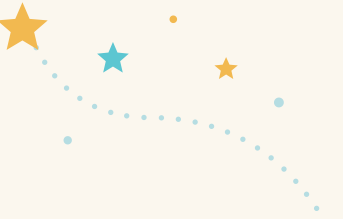
Farfar Gösta gick bredvid dem. ”Och du hittade vägen tillbaka från ängen.”

Oliver tittade upp. Polstjärnan lyste fortfarande på samma plats.

”Den var lättare att hitta när jag visste vad jag letade efter,” sa han.

Framför dem lyste fönstren i det gamla huset. Oliver kunde nästan känna doften av varmt te redan ute på stigen. Hemmet såg ut att vänta på alla tre.

I köket värmde Farfar Gösta mjölk. Oliver tog fram farfars gamla stjärnbok från hyllan. Den hade mörkblå pärmar med små guldfärgade prickar.

”Får jag rita i den?” frågade Oliver.

Farfar Gösta såg på de tjocka, nästan tomma sista sidorna.
”De sidorna har väntat på en upptäckare.”

Oliver ritade prickar med blyertspennan. Sedan drog han streck mellan dem: två öron, en rund rygg, fyra tassar och en svans som pekade mot en stjärna.

”Det här är min egen stjärnbild,” sa han.

Pelle satte en vit tass vid kanten av sidan.

”Vad heter den?” frågade farfar.

Oliver log. ”Pellekatten.”

Till sist var det dags att sova. Oliver låg i sin egen säng på övervåningen, under ett täcke som luktade sol och tvål. Vid fotändan trampade Pelle runt några gånger och kröp sedan ihop till en randig liten boll.

Utanför fönstret syntes sjön som ett mörkt band. Högt över huset lyste Polstjärnan.

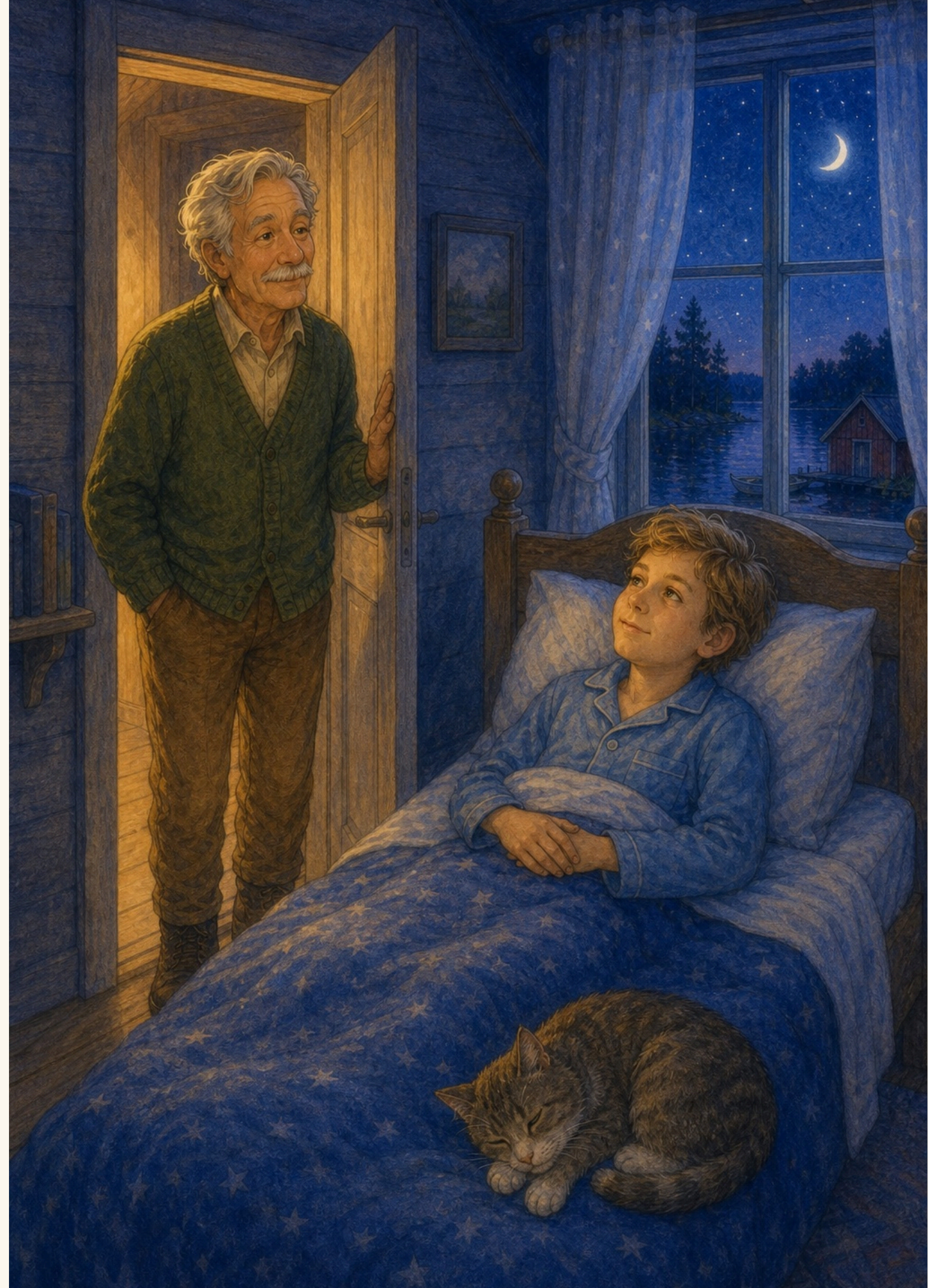
Farfar Gösta stod i dörren och log.

”God natt, Oliver.”

”God natt, Farfar Gösta,” sa Oliver. ”Och god natt, Pellekatten.”

Pelle svarade med ett sömnigt spinn.

Farfar lät dörren stå lite på glänt. Oliver tittade en sista gång mot stjärnan, kände Pelle vid sina fötter och somnade lugnt innan nästa saga ens hade börjat.

Oliver och Pellekatten under stjärnorna

Oliver ska sova över hos Farfar Gösta i huset vid sjön, men i skymningen smiter katten Pelle ut för att leta efter stjärnor. Med lykta, kikare och Polstjärnan som hjälp upptäcker Oliver att den bästa vägen hem ibland är den man lär sig tillsammans.

sagatilldig.se

